

# פועלים, מגינים, הלוצים - לשלטון

לתנופה נועזת בעליה, בהתישבות ובסיתוח. להתגוננות פעילה ומאמץ מתמיד להבטחת השלום. להטלת העומס על בעלי היכולת ורמת היום הוגנת להמוני העם. למיוזג גלויות ושוויון חקדות. לשיווי זכויות למיעוט הערבי. לעצמאות ונייטרליות ביחסי-חוק.



## הבנו יד

# להקמת ממשלת הלוצים

## התקדמי

ולחיי גם יחד. לפני כמה שנים ערך חוסה לחייב מקי מאיר וילנר.

★ ★ ★

### חמש ד"י זה מעט

**ב**מעברת סקיה שליך לוד ידוע כבר, כנראה, כי אם נכנס למעברה אדם זר — חייב הוא להיות עסקן מפלגתי. הפעם, הייתי אני כזה.

שמעתי רבות על כך, שהסחורה הנפוצה ביותר במעברות כיום היא קולות של בוח-רים. החלטתי לבדוק אם יש אמת בשמועה. יש אמת בשמועה.

האיש הראשון לו אמרתי שאני מייצג את רשימה י"ג, הבהיל אותי בשאלה פשוט, שה, עניינית וקצרה: "כמה?" "חמש לירות."

הוא לא ענה ואמללו לא הביט בי. היה רגיל, כנראה, להצעות טובות יותר. עמדתו במקומי והסתכלתי בקולות שהתרוצצו במע-ברה לכאן ולכאן.

כעבור רגע ניגש אלי קול אחד, שאל בתמימות: "מה השעה?" עניתי לו. הוספתי שאני כאן מעטם רשימה י"ג. "י"ג?" "בוודאי. אמרתי לו את המובן-מאליו, היינו שאם יצביע י"ג, אני מוכן לתת לו 5 ל"י מיד." על החשבון? ועד 5 ל"י ביום הבחירות, לאחר ההצבעה. הוא הסכים. בצעקה פיזר את הילדים שהסתובבו סביבנו ושנינו התרחקנו לפינה מאחורי בניין קטן ועזוב.

כאן עשיתי את הקנוניה הפוליטית הדור לה הראשונה בחיי. נתתי לו שטר של 5 ל"י, והוא שאיר בידי את מספר העודת הזאת שלו (475911), את שמו (סחייק נאג"י) ואת כתובתו (סקיה ב', צריף 335). מיד לאחר מכן התרחק בצעדים מהירים מן ה-מקום, מבלי לומר שלום ומבלי להפנות את ראשו.

★ ★ ★

### קורות בזה

**א**חר מכן כבר לא היה לי צורך לחפש את הסחורה. הקולות באו אלי. תאבתי להימכר מיד ובמוזמן. אילו היה בידי הון מספיק יכולתי לרכוש כמיות ניכרות. מאחר שתקציב ההוצאות שנתנה לי מנהלת העתון לכתבה זאת היה מוגבל, החלטתי להסתפק בקניית קול גוסף אחד. היה זה הקול ה-נושא את השם רחמים מסעוד. הפעם החלטתי להיות הצוף יותר. הוצאתי מתיקו את התנ"ך שהבאתי אתי וכמייב המסורת של קוני קולות מקצועיים דרשתי ממנו להישבע בהניחו את ידו על התורה, כי לא ירמה אותי ויתן את קולו אך ורק לי. לא היו בעיות.

אני מקוה ששבועה זאת תעיק על מצ-פוגו בהיכנסו, השבוע, לתא המבודד של הקלפי.

אין אלה אלא מקרים בולטים מתוך מאות הטיפוסים שפגשנו במסעי התעמולה שלנו, בבתי, בכתייהקה, ברחובות, בצריפונים המתניקים של המעברות ובדירות המפוארות של צפון תל-אביב. רק בודדים מתוך המאות גילו התלהבות לקראת הבחירות, ידעו מה הם רוצים והיו מיכונים להילחם על כך. השאר, הרוב הגדול, רצו רק אחת משתיים: להשתעשע בוויכוח סתמי, או — שיניחו להם לנפשם. הם למדו לא להאמין לדברי תועמלנים, אך גם לא להתווכח אתם. עיקר שאפתם היתה, שכל הרעש יחלוף, והחיים יחזרו למסלולם השלום, כשהכל נשי-אר כשהיה, כפי שיקרה ממילא, עם בחירות ובלעדיהן.

זהו מצב מבייש, אך גם מצב מסוכן. המדינות, שהגיעו לכך שהבחירות נהפכו בהן להסרות-שחר בעיני העם, לחסרות-כוח לבצע שינויים נכספים בדרכה של המדינה — מדינות אלה גלשו עד מהרה לדיקטטורה. ברגע הראשון, היה נדמה תמיד לכל במדינות אלה, כי היד החזקה תפתור את כל הבעיות, תטאטא את כל הריקבון. כרגע השני כבר התברר שהדיקטטורה איננה פתרון, אולם היה זה מאוחר מדי. נדמה שנוכח מלחמת הבחירות המתנדולת עתה בישראל לקול זמרים ותזמורות, מתחילה אשלייה מסוכנת זאת להתפתח גם כאן. בצורה הקיצונית ביותר, ביטא השקפה זאת החרט שלום צ'קמן בשעה שביקרנו בביתו. "שילך הכל לעזאול", אמר. "ממילא כל הבחירות האלה זה רק משחק ילדים. אני מחכה שיופיע מנהיג אמיתי ויקח את העניין לי-ידיים!"

הוא החליט לא להצביע.

תז יד למפ"ם לחולל את המפנה ההכרחי!